
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Từ Ân 3 tháng 10 Chiều

<blockquote>Kalama tri ân bạn 77july2015 ghi chép.</blockquote>

Ghi âm Pháp thoại

Chiều Thứ Bảy 03 tháng 10 năm 2020 Chùa Từ Ân Berlin Đức

Xin tri ân cô Quyên Lê phát live video trên FB.

[19/06/2021 - 11:27 - 77july2015]

Cái cấu tạo và vận hành, hoạt động của Thế giới này nó đi theo từng chu kì, từ vật chất cho tới tinh thần. Vật chất là sao? Đây có ai học sơ sơ về địa lí, chúng ta biết rằng, diện tích các châu lục đã bị chìm sâu xuống lòng đại dương và những châu lục mới sẽ trôi lên thay thế. Bằng chứng là những hiện tượng sông bên lở bên bồi, những vùng đất từng phút nó đang lở, những vùng đất nó đang bồi. Ví dụ bên ải Việt Nam, Cà Mau có những bãi bồi đi ra đến 100 mét, 1 năm nó đi ra tới 100 mấy chục mét, vậy nghĩ tiếp 1000 năm nữa, mình muốn đi qua Mã Lai cũng không cần đi đường biển, mà chuyển sang đường bộ. Cho nên chuyện phượt đường bộ... Ngày xưa mình từ Tàu, mình nằm trong đám đất Việt, theo thời thế mà mình trôi qua đây. Hồi xưa, gọi là dân Việt. Đến năm 45-54, mình vượt từ Bắc vào Nam, rồi năm 75 mình vượt 1 lần nữa, trước khi ...01:24 sụp đổ thì tìm mọi cách để mình từ... qua đây. Dân tộc VN là 1 dân tộc gắn liền với chữ vượt biên, gắn liền với ý chí. Chưa hết, tui nói cái này ra bà con nghe còn động trời nữa, lịch sử nhân loại gắn liền với những cuộc vượt biên... ví dụ như nếu mà không có cái chuyện Huyền Trang đi vượt biên thì hôm nay chúng ta ... Ngài Huyền Trang đã vượt biên qua 3 vùng đất biên giới của 30 nước Tây vực, từ Trung nguyên Trung cổ Trung Quốc để đi vào Tây Trúc thịnh kinh. Thiền sư Giác Chánh (?), đời Đường, cũng vượt biên từ Tàu qua Nhật, có những đóng góp rất lớn cho Phật giáo Nhật Bản. Thiền sư Tôn Thất Ba (?)02:13 từ Ấn Độ vượt biên vào Tây Tạng, rồi Thích Đạt Lai Lạt Ma vượt biên từ Tây Tạng sang Trung Quốc thành lập 1 sala. Và chúng ta phải nói rằng, ...02:29 nếu không có biến cố 1975 thì tình hình VN thay đổi rất nhiều, không có 1975 thì không có hàng triệu người VN trôi dạt ra nước ngoài. Rồi chuyện đó, 50:50 người tốt người xấu, kệ cho nên, ai hỏi tui, vận nước có nên diễn ra theo hướng đó hay không... (02:52) mà nếu không có 75 thì giờ "trầm" đang ở VN. Cho nên ở đời khó nói, không có gì tốt tuyệt đối, cũng không có gì xấu tuyệt đối.

Có 1 điều là ta ung dung giữa dòng đời, giữa dòng chảy biến dịch đó, mà lúc nào cũng "tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến", cái đó chính là cái quan trọng nhất của 1 người tu hành. Tui nói cái gì mà tui đi xa quá vậy? Tui nói tới đây. Tất cả chúng sinh trong vô số vũ trụ được chia thành 4 nhóm. Nhóm 1 là mọi nỗ lực chỉ dành cho việc trốn khổ, vì tui đang quá khổ. Nhóm 2 là dòn mọi nỗ lực để tìm vui vì có thể nó đang rất vui và cũng có thể đang khổ nhưng mà chỉ vui ở nhiều niềm vui. Nhóm 3 là sống buông xuôi vì không hiểu biết gì hết, dòng đời đến đâu hay đến đó, kêu nó đi theo chùa hay theo Chúa nó bảo thế này. Có biết bao nhiêu đứa không có đạo mà vẫn sống trăm tuổi được. Tu cho đã, về cuối đời vẫn lạnh chết trong đống lạnh cơ hàn. Tu cho đã, có nhiều vị hòa thượng chết

quần quai, dầy dựa trong khi đó có nhiều bà có biết tu hành gì đâu sống đến 90 mấy tuổi, ra đi mỉm cười thanh thản như ra đi như vào giấc ngủ.

Cho nên mọi thứ đánh giá trên mặt nổi của vấn đề mà quý vị không nhìn chiều sâu, hỏi tu làm chi? Khi có nhiều người không tu mà tốt hơn thầy tu. Vấn đề là họ nói đúng. Có nhiều người tu cả đời, đến gần chết không ra gì hết, chết thảm. Mà trong khi có nhiều người không tu, họ chết như ông tiên, ông bụt vậy đó. Thế là họ không màng đến đời sống tâm linh, mà họ quên một chuyện. Đời sống tâm linh không phải đơn giản là một thương vụ, anh theo Phật, theo Chúa là để được hồi báo, đền đáp, để được về cõi này, cõi nọ. Mà đời sống tâm linh ở đây có nghĩa là anh phải quay về nhìn lại bản chất của anh là cái gì, để làm chi? Thứ nhất là sống có trách nhiệm với anh và với đời. Thứ hai, ... lẽ có chuyện gì thì anh ra đi thanh thản hơn. Nếu quý vị hỏi tôi, tại sao phải học giáo lý, tại sao phải hành trì lời Phật? Tôi nói, chỉ vì 2 lí do thôi, một là biết được lời Phật, quý vị sẽ sống có trách nhiệm với người khác hơn, thứ hai là quý vị có sự chuẩn bị thật là tốt để mai này hữu sự lòng thanh thản, và nếu có chết cũng được thanh thản.

Tại sao phải có trách nhiệm với người khác? Toàn bộ những gì quý vị đang có hôm nay hoàn toàn di sản của lớp người trước để lại. Đúng hay sai? Cái con đường mình có ai làm?... Hồi đó làm ầu, giờ ổ gà không sao đi. Trận bão vừa rồi ở Huế, cái cột điện đó ngã mới biết là cột điện đó không có lõi sắt. Cho nên bây giờ tui gọi phone tui hỏi thăm mấy người quen, tui dặn đi đâu thì đi, đừng đi ra Huế bởi vì cột điện ở Huế toàn...trông lơng không à06:28 Nó buồn nó gãy mà ở trong đó không có lõi sắt. Ngoài bắc còn động trời là trộn bê tông cốt tre, rồi có chỗ bê tông cốt mùt, xốp. Vì thế hệ trước không có trách nhiệm cho nên thế hệ sau lãnh đủ. Còn hiện giờ nó vừa run vừa teo... Là tui không biết mai này những công trình lớn ở VN nó sẽ đổ sụp lúc nào, thí dụ cầu Mĩ Thuận, cầu Cần Thơ, các cầu công qua Hà Nội, tui không biết, mà các cây cầu lớn nó sụp, truy ra người ta nói là rút ruột công trình.

Đông y Trung Quốc có câu thế này. Thời đến uống nước lạnh cũng hết bệnh, hết thời uống nhân sâm cũng chết. Cái ông đó thầy thuốc, bà đó bà tới, bà ghét chồng quá mới nói: - Bây giờ thầy cho con bài thuốc, thuốc ông chồng con, ông đánh con hoài con chịu không nổi. - Làm sao có chuyện cho thuốc mà đi giết người, mà không cho bà này thì không được. 08:00

[25/06/2021 - 11:55 - 77july2015]

07:53 Ông mới kê ra hoài sơn, nhân sâm, táo tàu, đỗ trọng xuyên, cung thực địa, cam thảo, gà mái tơ,.. về uống cho nó chết bà nó đi. Đó là thang thuốc tẩm bổ cho mấy người suy kiệt toàn phần, mà không ngờ ông chồng quát vô ông đi luôn. Ông đang ngủ, nghe tiếng đập cửa, bà tới: - Con lạy tạ thầy, thuốc linh quá, chả mới chơi có 1 chén, chả đi luôn, chưa kịp ước nữa, chả đi luôn. Thì ông nói: - Tiêu rồi, mình cho chồng bà uống thuốc bổ mà sao uống vô nó đi hả trời. Nguyên tử thuốc của ông gồm nhiều ngăn, nhiều chìa khóa, ông khóa lại hết, rồi cầm nguyên chùm chìa khóa quăng xuống sông, giải nghệ, không hành nghề thuốc nữa. Bẵng đâu đi một hai năm thì bữa sáng đang ngủ nghe đập cửa rầm rầm, tiếng khóc nức nở: - Ông ơi, vợ con nó sanh khó, ông cứu dùm con. - Giải nghệ rồi không có thuốc thầy gì hết. - Thầy ơi, cả xóm này có mình thầy, thầy cứu con, con lạy thầy. Ông mới nói: - Lấy cái thau nước rửa mặt. Tính là ông rửa mặt rồi ông đi theo thằng chồng, thì thằng chồng nó đang nghe lấy thau nước rửa mặt, nó chạy miết về nhà nó lấy cái thau nước rửa mặt cho vợ nó. Ai ngờ vợ nó đang rặn, rửa xong thì đẻ thì nó tưởng là rặn khó mà rửa mặt nó lại ra. Thì ông rửa xong ra hỏi thì người nhà nó đi mất rồi. Khoảng vài tiếng đồng hồ sau thì thằng thanh niên đó cầm theo con cá bự thiệt là bự, nó quỳ ông như tế sao. - Ông ơi, cuộc đời này con còn sống là ơn của ông còn đó. - Cậu là ai mà mang ơn tui? - Sáng nay vợ con nó đẻ, thầy bày con cái mợ lấy nước rửa mặt đó, bây giờ nó ra rồi, thằng nhỏ giống con y chang luôn. - Bây giờ cậu muốn gì? - Con nghèo lắm, con làm nghề đánh lưới, được con cá bự quá con tới con cúng cho thầy. - Hồi sáng tao kêu lấy cái thau rửa mặt cho tao chứ... - Dạ, do ông khiêm tốn thôi chứ đó là cái mợ đó. Vợ con nó rặn từ hồi khuya tới giờ, từ khi con rửa cho nó một cái là thằng kia nó văng ra luôn mà... Rồi vợ ông mở bụng con cá mần để ăn, thì có chùm chìa khóa nằm trong. Cái chùm chìa khóa của cái tủ thuốc đó! Cho nên ngẫm nghĩ ông kêu ý trời kêu làm thuốc trở lại, cho nên ông viết 2 câu đối treo trước tiệm thuốc: Hết thời cho uống nhân sâm cũng chết./ Gặp thời nước rửa mặt cũng cứu được mạng người. Còn Việt Nam mình uống thuốc bổ là chết, uống thuốc độc lại sống, vì thuốc giả nên

đâu có chết. Trước khi quay trở về VN là tui đi 1 vòng vậy đó. VN là 1 đất nước mà uống thuốc bổ là chết, vì thuốc giả không hà, còn thuốc độc uống cũng không chết, vì thuốc giả, nó không đủ độc tố.

11:53 Cho nên hạng chúng sanh thứ 3 là sống vô trách nhiệm, mà tui nói rồi, tinh thần cốt lõi của đạo Phật có 2 điều. Một là sống có trách nhiệm với người khác. Hai là phải có khả năng buông bỏ để mai này khi mà hộ sự tức là gặp chuyện...12:16 Mình phải sống có trách nhiệm với người khác để đền ơn tiền nhân, đền ơn chúng sinh. Tại sao vậy? Là vì ly nước mà mình uống cũng do kẻ nào đó làm ra, ta biết ơn nó, là nhờ có kẻ nào mà nó lảng miệng chứ không cầm lên uống rách miệng sao.

Trên đời này có 2 người làm ơn. Hạng thứ nhất, đem lại lợi ích cho mình, giúp mình. Hạng thứ hai là nó không có hại mình mà mình phải mang ơn. Dĩ nhiên, ở với 2 tên đó, mỗi tên mình có cách trả ơn khác nhau. Tên thứ nhất đã giúp mình, mình đem cái gì mình đền cho nó. Tên thứ hai không làm hại mình, thì mình trả ơn bằng cách cũng không làm họ tổn thương. Ôn chúng sinh, như hôm nay mình cầm cây tăm xỉa răng, mình cũng phải cảm ơn vì cây tăm đó là cây tăm tre mà nó vót cho kĩ, nếu mà nó vót ầu thì cũng mệt lắm.

Tui nhớ có hội bác sỹ thiện nguyện trên toàn thế giới đi qua Châu Phi thì đang cấp cứu 1 tên thổ dân. Cái máy điện tâm đồ đang chạy ngon lành thì tắt luôn, hiểu không, nó tắt nghĩa là bệnh nhân sao ta? Bác sỹ Mỹ, bác sỹ Đức tái mặt rồi: - Ủa cái thằng này đâu có bị nặng dữ vậy ta. Thì bác sỹ Trung Quốc nói, không sao cái máy Trung Quốc thì tự động mất điện vậy thôi. Ồ, vậy ra chúng ta phải cảm kích đồ rơm, vì từ đây về sau thấy cái máy điện tâm đồ mà nó tắt thì vẫn còn le lói hi vọng đây là đồ TQ. Ở 1 bệnh viện ở New York cái phòng số 6, tầng thứ 13, có 1 đạo đúng 12 giờ trưa là có người chết, lạ như vậy. Thì tui cảnh sát khu vực mới điều tra. Tụi VN thiên về tâm linh, thì cứ đứng rồi, số 6 13 là xui cái chắc. Cảnh sát thì không tin, nó mới điều tra, nó rình, phát hiện đúng giờ cái bà vệ sinh bả dẹt điện cái ống thờ, ở nó dẹt ra thì bà kia bả đi thôi chứ có gì đâu. Cho nên mình phải mang ơn người làm việc lợi ích cho mình, mà mình phải mang ơn luôn những người không hại mình, cả những người không ầu tả là mình đã mang ơn rồi. Cho nên hạng thứ ba là hạng sống buông xuôi, không có trách nhiệm với mình, với đời.

Hạng thứ tư, sáng giờ tui nói hoài không hết ý. Hạng này rất là hiếm, thấy ra sự tẻ nhạt vô nghĩa của đời sống, tại sao? Khi mình cả đời chỉ biết trốn khổ, giả định mình trốn được là mình đã tới đích đúng không? Tui sợ nghèo, đến khi cuộc đời tui hết nghèo thì coi như cuộc đời tui nó hết. Cuộc đời là bề khổ, qua hết bề khổ là qua đời. Hạng thứ nhất là chạy trốn cái khổ, nhiều khi hết khổ là đâu còn chuyện để làm. Hạng tìm vui, nếu đi tìm, lỡ được như ý thì mãn nguyện, mà có 1 điều, cái mà nó tìm được mai này bị tan vỡ là nó chịu không nổi. Trong khi đó, hạng thứ tư, cả đời không cố tình đi trốn cái khổ, không cố tình đi tìm cái vui mà tùy duyên sống. Có nghĩa là, khả năng của mình như vậy, thu nhập của mình như vậy thì mình cứ vui với thu nhập đó. Nhưng tui không có xúi các vị cả đời cứ gục trong nếp sống thiếu thốn. Tui không có nói như vậy, về nghe kĩ lại. Tui chỉ nói là, trong khi chờ đợi cơ hội khác tốt hơn thì mình hoàn toàn vui vẻ với những gì đang có, rồi mai này điều kiện đến nếu tốt hơn thì mình xin chuyển hướng tốt hơn. trong thời gian chờ đợi cơ hội nó đến thì mình vẫn vui vẻ với cái mình đang có, chứ trong kinh không xúi người Phật tử cả đời cầm đầu trong cái nghèo là sai. Chỉ trừ một trường hợp duy nhất, là họ muốn dành hết thời gian để tu tập chứng thánh. Chỉ có 1 trường hợp duy nhất đó thôi để người Phật tử tiếp tục nghèo để họ dành thời gian chứng thánh. Còn nếu lòng họ chưa nghĩ đến chuyện đó thì vừa sống tri túc với cái mình có, cũng không nên bỏ qua những cơ hội để đời sống vật chất của mình tốt hơn, tui xin chịu trách nhiệm về lời tuyên bố này. Đời sống trong đạo Phật rất là thông minh, chứ không cực đoan. Nhắc lại, đạo Phật không xúi người ta 19:21

[27/06/2021 - 04:30 - 77july2015]

Nhắc lại, đạo Phật không xúi người ta 19:21 con tu hành là con phải tri túc cả đời con không ngoi lên bằng ai hết, đó là sai. Nhưng mà có 1 cái ngoặc đơn rất là quan trọng, một khi von foosc lòng chán sợ sự sanh tử tâm linh mà con ráng sức tu hành chứng thánh thì lúc bấy giờ con chỉ cần cái điều vật chất tối thiểu mà thôi. Nhưng mà ở đây tui nói cho vui chứ giờ không có loại đó đâu, nó đi theo đám khủng long nó bị diệt chủng rồi.

Thì ra qua nay điều quan trọng nhất ở đây, đó là chưa biết ngày nào chúng thánh mà chuyện thứ nhất là thấy ra điều tẻ nhạt của đời sống, mà làm sao thấy được? Chỉ có 1 cách là sống chánh niệm thôi. Sống chánh niệm là sao? Làm gì biết vậy, làm gì biết vậy....20:13 Sẽ có 1 ngày khi đủ duyên, tự nhiên các vị nhận ra xưa giờ chuyện đó rất là bình thường nhưng bữa nay mình ngộ ra, thấm thía kì lạ lắm. Thí dụ, bữa đầu tiên, làm gì biết vậy có gì đâu mà tu. Sẽ có 1 ngày mình thấy, đời sống của mình chỉ là sự cộng gộp của 4 thứ, thích - ghét - buồn - vui, từ sáng tới chiều chỉ quanh quẩn mấy thứ đó. Có được cái mình thích thì mình vui, phải chịu đựng cái mình ghét thì mình khổ cứ như vậy, cả ngày cứ trốn khổ tìm vui bằng cách theo đuổi cái mình thích - chạy trốn cái mình ghét. Cả ngày rồi cả tháng, cả năm, cả đời chỉ những đối tượng đó thôi. Có được cái mình thích thì ta gọi đó là hạnh phúc, né không được cái mình ghét thì đau khổ, cứ như vậy, từ đứa bé nằm nôi, bú bình cho đến ông già 90 tuổi thì cũng không nằm ngoài kiểu sống trốn khổ tìm vui.

Mà tui giả sử các vị có đời sống toại nguyện trăm phần trăm thì sao? Tuổi trẻ để bọc điều, sanh ra thuộc 1 gia đình giàu có, cha mẹ bà con đàng hoàng, lớn lên lấy được người yêu trong môi trường, quát cho chục đứa con đứa nào cũng giỏi giang thông minh, đẹp trai đẹp gái, có mấy chục triệu trong nhà băng rồi xong, có 1 cuộc hôn nhân hoàn mãn rồi xong, sống tới 90 tuổi cả hai vợ chồng nhìn nhau còn nhớ người trước mặt là ai không? Đến 90 mà chưa hạnh phúc, cho nó thêm 5 năm nữa có lần không? Cho nó thêm 5 năm nữa... mà chưa chịu lần hỏi đến lúc đó cái chân lúc đó còn đi nổi không, con mắt lúc đó còn thấy gì không? Lúc đó âm nhạc, hội họa, ẩm thực đối với nó là vô nghĩa, mà cả thế giới này nếu những thứ đó là vô nghĩa thì tui sống làm cái gì.

Cho nên có cái ông đó, ông đến ông hỏi một vị thánh tăng thời đức phật. - Sao tui nhìn thấy ông thầy chùa, tui thắc mắc quá, mà ông nào ông này mặt râu râu làm như mặt sỏ gạo. Bộ các ông có cái gì buồn hay sao? Tui đang giảng kinh bằng ngôn ngữ dành cho những người sơ cơ nha. Các vị thánh trả lời như thế này: - Ta mắc cái gì mà ta buồn. - Vậy ông vui lắm hả? - Ta được cái gì mà ta vui. Thì câu đó rất là sâu. Người tu hành tới nơi tới chốn thì cuộc đời đối với họ, không có gì làm cho họ phải sợ hãi, không có cái gì làm cho họ phải mong được. Khi mà mình không sợ hãi, mà cũng không mong được thì chuyện gì xảy ra? Mình vẫn tỉnh bơ.

Các vị có biết ông Hải Thượng Lãn Ông không? - Lê Hữu Trác. Ông có 1 câu đối mà ông treo trong phòng, câu đó hay tới nỗi... Thiệt diệc lãn vi hà hướng ác (Việc thiệt mà còn làm biếng làm thì nói chi là chuyện ác)/ Phú phi sở nguyện khởi ư bần (Giàu không ham thì có gì sợ nghèo). Câu đó rất sâu. Câu đó đúng là câu tả trong kinh dành cho những bậc thánh. Việc thiệt còn làm biếng làm thì nói gì việc á. Giàu không ham thì làm gì sợ cái nghèo. Khi ta không có gì để ta trốn chạy mà không có gì để ta theo đuổi, ta sống an lạc lắm.

Trên đời này có nhiều thứ hạnh phúc. Thứ nhất, né được cái mình ghét. Hạnh phúc thứ hai là có được cái mình thích. Hạnh phúc thứ ba là không có gì để thích hay ghét. Thứ nhất, né cái mình ghét thì ai cũng hiểu đúng không? Mình đang bệnh tự nhiên mình hết bệnh, thì thấy đã quá đúng là hạnh phúc. Nhưng Đức Phật ngài nói rằng hạnh phúc đó là mong manh, bởi vì mình né được hôm nay, mai mình né được không? Né được cái này đâu né được cái khác đúng không? 26:09 Còn cái né là chưa phải thánh. Cái thứ hai, có được cái mình thích là hạnh phúc, đúng, cho là may mắn mình có được, đâu phải muốn là được, có rồi nhưng giữ được bao lâu?

Tui kể quý vị nghe. Chưa lấy được nhau mình muốn không được, mà lấy cho rồi, nó hông chịu li dị cũng ngũ hông được. Hồi xưa mình theo đuổi người ta, người ta lác đầu cũng khổ, lấy về rồi thì mình chán nó. Lúc đó mới thấy có người giết vợ giết chồng. Tui đang là nạn nhân. Một lúc nào đó trong đời, người ta hộ pháp, lâu rồi thành người ơn hồi nào không hay. Một ngày kia, họ biết ra là có nhiều người khác cũng đóng vai trò như họ như vậy, và họ làm động thái y như ghen vậy đó. Tức là cô giữ cửa đó, ngày xưa cô giúp tui, bệnh cũng cô, y áo cũng cô, đôi cũng cô, đi đâu cũng cô. Một ngày tui đi về từ (...) về (...), bà đó thấy tui khổ thân bà mới giúp, một ngày tui đi đi về về vậy đó rồi cô biết được. Cô hỏi: - Su không cần con nữa phải không? Chồng cô ngồi chần dằn đó, con cô đông như quân Nguyên, mà cô hỏi vậy. - Cô kia cô giàu hơn con?! - Yeah - Cô kia cô đẹp hơn con?!... Đó là chuyện xảy ra tui lúc là tu sĩ, là tu sĩ tui đã thấy lạnh xương sống rồi thì nói chi là một người ngoài đời. Bởi vậy thấy cặp vợ chồng tay trong tay như thế chưa chắc là hạnh phúc.... Tui tin chuyện này có thiệt. Tui có biết tại Houston có trên 10 cặp vì con ở với nhau, đến lúc con nó 18

tuổi, đâu ai biết chuyện đó. Sau này có 1 cặp xì ra rồi mình biết, rồi cặp này xì cặp kia, mình ở giữa, tui nó xì nhiều mình biết hết. Có nghĩa là có hơn 10 cặp ở Texas, cắn răng mà sống với nhau chỉ vì con, chờ con nó lớn. ... 30:00 Thấy như vậy đó nhưng mà kèm theo nhiều lí do lắm. Thời đó đàn ông VN còn mở cửa cho đàn bà, chỉ có 2 lí do, 1 xe mới mua, 2 em vợ. Chứ đàn ông VN không bao giờ biết ga-lăng chuyện này...30:15

Cho nên, hạnh phúc đến từ nhiều nguồn. Nguồn 1 có được cái mình thích, hai né được cái mình ghét. Trong Phật pháp thì khác, hạnh phúc thứ thiệt là hạnh phúc của người không còn thấy ghét, cũng không còn thấy thích, không còn ý trốn cái nào, cũng không tìm cái nào. Vì sao? Có những cái trốn mà trốn không được, bèn khổ. Khi anh muốn tìm mà tìm không được bèn khổ. Các vị có thể nghi ngờ về con đường của tui nhưng phải tuyệt đối tin điều đó là sự thật. Khi có lòng thích hoặc ghét, có lòng trốn chạy và truy tìm thì tui đoán chắc 100% là các vị sẽ khổ. Một mục đích cao nhất của đạo Phật không phải là né cái mình ghét, tìm cái mình thích mà là đạt tới cảnh giới không còn thích ghét. Đa phần bà con đi vô chùa toàn là trốn cái mình ghét, và tìm cái mình thích. 31:10

[30/06/2021 - 11:03 - 77july2015]

31:12 Tui muốn chứng minh cho nghe. Một, đưa nào cầu Bồ tát quan âm cho mình thoát nạn, đưa nào cầu cho được vãng sanh. Đó có phải là trốn không? Đi tìm cái này, đi trốn cái kia. Cho nên cả đời không chịu tu mà cứ cắm đầu cầu nguyện là sai. Không có ai siêu độ cho mình hay bằng mình. Nên nhớ quý thầy hộ niệm cho mình chỉ là giọt nước tràn li - cả đời tu hành rồi đến lúc chết đau quá rồi quên đi, ông thầy đứng kể bên nhắc. Niệm theo thầy nè: con xin quy y Phật, con xin quy y Pháp, cả đời có tu rồi, có học giáo lí rồi thì bèn nương theo cái lời nhắc đó mình đi, thì được. Tức là cái li đầy rồi, thêm giọt nước này nó tràn luôn. Còn bình thường mình là cái li úp không có nước, ông thầy lật cái ly lên nhiều cho 2 giọt thì nó có là cái gì... Cho nên phải nhớ hộ niệm chỉ là sự góp 1 giọt nước cho tràn cái li - đã đầy, chứ cả đời mình - cái li không có công đức gì hết, thầy rót vô 1 giọt, nghĩa lí gì. Nếu cả đời không tu hành gì hết mà cuối đời mấy thầy tụng mà siêu thì sướng quá, ai mà ngu gì cạo đầu thành thầy chùa chi. Cứ đi đầu trộm đuôi cướp cũng có tiền, cuối đời thuê nguyên đám tụng là mình lên tới đâu luôn. Nhưng mà vì chuyện đó không có, chứ ai tin chuyện đó có thì ai mà ngu gì cạo đầu làm thầy chùa lên rừng sâu núi thẳm lam sơn chướng khí...

33:43 Tui nhớ một câu chuyện rất là hay, các vị có thể không tin, đối với tui có nhiều chuyện quý vị hỏi, có không sư? Tui nói tui không có ý kiến, nhưng nếu chuyện đó có thì tui không lấy gì làm lạ. Có nhiều chuyện người ta kể, mình chỉ coi cái ý nghĩa nó là gì chứ không nhất thiết tìm hiểu nó có hay không. Như cho đến hôm nay ở nhà thương Chợ Quán còn đồn 1 câu chuyện. Có 1 ông bố mỗi ngày chở đưa con đi học ngang bệnh viện Chợ Quán. Mỗi lần đi ngang, 2 cha con nghe trong đó đếm 99,99 ngày nào cũng vậy. Ông bố ngạc nhiên lắm, ông mới dừng xe lại, ông thò đầu vô coi thằng nào ngu quá ngày nào cũng đếm 99. Mới thò đầu vô, gõ cái boong đếm 100... Đó là những câu chuyện mình không cần biết nó có hay không nhưng chỉ xét tính hợp lí của nó thôi.

Câu chuyện chột như thế này. Một là ở cảnh giới địa ngục, nó có 1 cái chảo dầu thật lớn, thì vô số chúng sinh đang bị nung nấu trong đó. Đau lớn lắm, quý vị thấy chỉ bị phỏng lửa 1 xíu, nguyên cái âm nước sôi mình thọt ngón tay mình vô là đã chịu không nổi mà đằng này nguyên một con người nhúng vô chảo dầu, kiểu như giò cháo quẩy, bánh tiêu vậy đó, sao chịu nổi. Cả đám đang quần quại trong đó thì Bồ tát quan âm xuất hiện. Bồ tát thông 1 sợi tơ nhỏ như tơ nhện, con mắt mình nhìn thì như sợi tơ nhện, nhưng đó là 1 sợi dây do Bồ tát thông xuống có oai lực vô biên, tay này thì cầm cái bình thủy rải xuống, nói: các con hãy bu lên sợi dây này mà leo lên, ta cứu được nhiều hay nhiều. Thì nguyên đám mới leo lên, cả chục mạng rồi. Có 1 tên vừa leo mà vừa nhìn thấy sợi dây càng lúc càng căng ra, sợ đứt nên ảnh lấy chân ảnh đạp thằng đang bu ở dưới. Khi mà ảnh đạp xong thì rớt xuống đất luôn, ảnh nghe 1 tiếng nói từ trên trời của đức Quan âm nói thế này. Cái dây của Thế gian thêm người thêm nặng, còn cái dây của ta thêm ác tâm là thêm nặng. Bao nhiêu người cái dây của ta cũng kéo được, nhưng mà một chút ác tâm, ích kỉ thì dây ta chịu không nổi. Câu chuyện đó đem hỏi tui có hay không, tui đâu có leo dây đó đâu tui biết, nhưng có 1 điều. Câu chuyện đó rất là hay, đôi khi mình phải tự siêu độ cho mình bằng chính lòng lành của mình.

Trên thế giới có nguyên 1 chiếc canoe chở nguyên đoàn khách du lịch va phải đá ngầm giữa biển khơi. Thì trực thăng cứu hộ tới, thông dây xuống cứu thì trong đó có 1 luật sư, 1 bác sỹ, 1 linh mục,

1 thương gia và 1 cô gái điếm. Mỗi người bu lên cái dây đó rồi thì ông phi công mới thò đầu ra nói loa: - Phải bớt 1 người thì trực thăng mới bay được. Thì ông linh mục nói: - Tui cầu nguyện cho mọi người, tui phải sống. Bác sỹ nói: - Tui chữa bệnh cho mọi người tui phải sống. Luật sư nói: - Tui biện hộ cho mọi người tui phải sống. Ông kĩ sư nói: - Tui sửa máy cơ khí, không có tui thì thế giới... Cuối cùng, cô gái điếm nói: - Em chịu rồi. Em đành chết. Vậy trước khi em chết em xin mọi người cho em tròng pháo tay. Mọi người vỗ tay thì ai cũng rớt, cổ còn sống. Chuyện này tào lao, nói vụ đu dây mới nhớ thôi. Cái quan trọng tui muốn nói cái gì?

Tui muốn nói rằng: Không có cách siêu độ nào hay hơn là sự tự hòa quyện bản thân ngay khi ta còn sống. Không có thầy bà nào độ hay hơn mình hết.

Có một cái chuyện trong kinh nói nè. Cái phước báu tu hành, phước báu có hai loại, huệ căn và phước đức; huệ căn hay là cái ba-la-mật, còn phước đức là cái phước hữu lậu, mà tui cố ý xài cái từ cho bà con dễ hiểu. Người mà huệ căn nhiều, nghe buông là buông liền, người mà huệ căn ít, họ buông cái này họ nắm cái kia. Ngày xưa chưa biết đạo các vị thấy mình đẹp, thấy mình giàu, thấy mình giỏi, thấy mình quyền lực, thấy mình tiếng tăm, thấy mình uy tín. Biết đạo rồi thì mình thấy mấy cái đó là phù du, mình chuyển qua làm Phật tử, tu hành tinh tấn, thọ Bồ Tát giới nhưng lúc bấy giờ các vị không ôm mấy cái ngày xưa - sắc, tài, danh, lợi, mà ôm cái khác. Ôm cái gì? Tui giỏi hơn bà kia, tui ngồi thiền hay hơn bà kia, thuộc kinh nhiều hơn bà kia, giỏi giáo lý hơn ông kia. Lúc bấy giờ tui buông cái này tui nắm cái kia cũng vậy thôi. Ngày xưa mình bị xiềng bằng cái dây xích bằng sắt, giờ mình bị xiềng bằng dây xích mạ vàng, dù mạ vàng hay là dây sắt cũng đều là xích, hiểu không? Cái lồng bằng vàng hay là cái lồng bằng tre thì nó cũng là cái lồng. Rất là nhiều người Phật tử mà tui được biết, họ kiêu ngạo rất là quái đàng. họ kiêu ngạo vì họ có tuổi, có kinh nghiệm sống, họ kiêu ngạo họ có tiền, họ có học thức. Họ là vợ ông sĩ quan cao cấp trước 75, họ nói nếu không đổi đời đã làm bà lớn rồi. Có bà mỗi lần bà làm nữ sinh của Đoàn Khánh, Gia Long, Marie Curie, Nguyễn Bá Tông, và họ nhắc đến với tất cả niềm kiêu hãnh. Mà chuyện đó xưa rồi điếm à. Họ còn kiêu ngạo, tui quy y với Hòa thượng Tâm Châu, Ôn Nhất Hạnh, Ôn Khánh Anh, rồi có người kiêu ngạo vì đã quy y 40 năm rồi, lâu lắm rồi... 41:42 Trong kinh nói, hễ con còn nắm níu thì con còn bị vương...41:45 Ở trên Himalaya có loài khi lạt lắm hay bắt chước nên thổ dân có 1 loại bẫy khi rất là lạt...42:38 Con khi nó thấy nó bắt chước. Những người đi săn đi trốn, con người khôn lắm, thò vô rồi lấy tay ra thì rút ra được, còn con khi thò tay vô hốt cho 1 nắm là khỏi ra. Cái bẫy khi do con người hiểu được tập tính của bầy khi đó ở vùng đất đó. Ở phạm phu cũng vậy, khi mà mình muốn giải thoát thì mình phải có khả năng. Mà cái này tui nói ra có nhiều người đòi chém tui. Cả đời đi cày cho đã, không dám xài cho bản thân, cũng không dám dùng để làm phước giúp ai, chỉ chăm chăm đồ cho con, con lớn gả chồng, trai lớn có vợ, nó có con rồi nó có nhớ mình không? Chưa kể mai mình già, cùm lưng chết, mình đi con đường của mình... Vợ chồng, con cái, mẹ cha gặp nhau kiếp này biết bao giờ mới gặp lại. Trong kinh nói, chuyện mình chết đi trở lại thân người rất là khó rồi con mình nó cũng trở lại làm người rồi cũng gặp lại mình. Chuyện này khó lắm. Mà cứ hết đời này sang đời khác truyền nhau 1 lối mòn đó là, hễ mà có con thì nó là giọt máu của mình, nó chính là mình trong 1 hình hài khác. Trên đời này không ai đáng để ăn của mình ngoài con của mình. Mà nó tiếp tục hiện hữu, thay thế mình trong cuộc đời ngũ dục này. Thế là cả đời này chăm chăm cho con, rồi lăn đùng ra chết. Mà con mình đâu có thương mình bằng thương con của nó. Và cứ tiếp tục theo lối cũ ngày xưa, và nó thờ ơ với mình để nó lo cho con của nó như hôm nay mình đang thờ ơ với ba má mình, với xã hội với thiên hạ để lo cho con. Và đất nước này cứ theo lối mòn nó đi từ đời này sang kiếp khác, cứ đi hoài. Khi nghe ông sư nói thì gật gật, ra chiều hiểu lắm, lát về nghĩ: Ôi người ta chả có con nên nói vậy. Rồi tui thấy rồi quý vị, nó bạc lắm. Đến hồi già, Một là thằng rể nó không chấp nhận mình, hai là con dâu nó không chấp nhận mình. Nó gửi trong nhà già, quờn thì nó đến thăm, có gì thì nhà già kêu vô dòm dòm bốp bốp ...45:35 Tui có kinh nghiệm vì tui đi tụng đám ma. 45:54 Mà nó khóc theo thời vụ, hồi má nó mới mất thì biển động mưa rào, vài bữa sau thì gió nhẹ mưa rào vài nơi, cuối cùng chỉ là trời xầu biển động nhẹ. Tới thất thứ tư thứ năm là chỉ còn sóng yên biển lặng. Tới thất thứ bảy coi như trời đẹp luôn. Tại sao người ta bày ra 7 thất? Thì nó có nhiều truyền thuyết. Nói rằng, đó là cách vớt vát của ông thầy cúng. Tức là hồi sống mình không có tu, thì 7x7 49 cũng còn kịp. nhưng mà theo tui thì 49 là dành cho đứa con tào lao. Mỗi cái thất như vậy là nó

bớt khóc từ từ, tầm 49 là hết khóc luôn. Bạc lắm! Thương gì thì thương chứ sao 7 thất là nó nguội ngắt à... Ai nhắc tới thì nó đau thương, đúng, nhưng mà không nhắc thì vòng đời vẫn trôi như cũ.

47:06 Cứ theo lối mòn mình đi cứ là mình thương con quá, lo được cứ lo. Tui nhắc lần nữa, tui không hề kêu quý vị bỏ trách nhiệm với con, với gia đình, nhưng luôn tâm niệm rằng, trong lòng nó, mình thua vợ nó, chồng nó.. Cái huệ căn thiếu cho nên mình không hiểu vì sao Bồ tát đắc đạo, Thái tử Tất đạt 29 tuổi bỏ ngôi đi, bao nhiêu người kêu tàn nhẫn quá. Bao nhiêu vị Tỳ kheo đệ tử Phật bỏ nhà ra đi. Và nếu hiểu đạo thì mình mới hiểu cơ hội làm người không dễ và cơ hội gặp chánh pháp càng khó. Và các vị phải đồng ý với tôi, cách nghĩ của người Vn, của người Tàu có nhiều điểm mình phải xét lại. Bởi vì hôm nay trên thế giới u Mĩ có nhiều thanh niên tốt nghiệp đại học xong lại lặn xả về Châu Phi để làm thiện nguyện. Có không ta? Họ không đi tìm việc làm mà đi vào rừng Amazon, đi về Indonesia bò lết dưới đất để nghiên cứu côn trùng, con bướm, con sâu. Thấy vậy mình có nói họ bất hiểu không? Nếu họ chăm đầu chăm học, lo cha mẹ thì đưa nào cho mình kết quả nghiên cứu khoa học? Cái viên thuốc mình đang uống là của đứa nào? Cũng toàn mấy đứa xa cha xa mẹ nghiên cứu. Tới ngày chăm bẵm, thời gian nào để trả hiếu, đứa thì chui vô rừng vô bụi, đào củ đào rễ, nghiên cứu lá cây, sinh vật để về mà làm thuốc chữa bệnh. Ai làm bao nhiêu công trình khoa học trên thế giới này cho mình. Ai đóng góp gia tài di sản văn hóa tâm linh toàn cầu. Cho nên không nói được ai có hiểu, ai bất hiểu. Cha mẹ còn đó, cha mẹ trong tâm mắt mà mình không lo mới là bất hiểu. Nhưng mà mình nên nhớ, mang thân người thì cũng phải tùy duyên mà có những đóng góp khác nhau cho thế giới. Chứ không phải, nếu mà tự xét thấy mình có thể làm bao nhiêu thứ cho đời thì tui e rằng cũng phải dành bao nhiêu phần trăm cho ba mẹ, bao nhiêu phần trăm cho đời. Tui nhớ có 1 bác sỹ bên Mĩ người VN, ông nói cái này có lí: - Tui mới về Việt Nam, sao tui thấy chuyện con cái mà đem cha mẹ vô nhà già là nó hơi sai quá. Mình phải nuôi dưỡng ông bà cha mẹ đến cuối đời.... - Thầy ơi, thầy biết mỗi ngày vợ chồng con kiếm được bao nhiêu không? Không phải con ham tiền nhưng mà vợ chồng con, con là bác sỹ, vợ con làm bên luật.... Mà kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, con là bác sỹ sao bì được với mấy cô y tá được đào tạo để làm chuyện đó, ví dụ thay tã...51:56 Tới một lúc nào đó, chúng ta phải chấp nhận những khái niệm mới về chuyện chữ hiếu, phụng dưỡng... Cho nên là 1 người Phật tử phải tỉnh táo, phải nhìn thẳng vô sự thật để thấy bản chất đời sống là như vậy, liệu có nên tiếp tục để tồn tại trong vòng quay vô tận vô duyên, vô lí, vô nghĩa như vậy hay không? Đẻ ra may mắn được làm người, sống tới 90 100 rồi kết thúc như vậy, còn xui mà đẻ ra ở xứ nghèo là còn tan nát nữa, còn xui nữa là làm con trùn, con dế, con dòi, con bọ, con bướm, còn tang thương cỡ nào. Mà người có huệ căn, nghe đã vãi ra quần rồi, còn người thiếu huệ căn.. mà có đứa nào tu đâu, cuộc đời cứ thế mà quay. Mặc gì tui phải nghe lời ông đề..mất vui. Tui đi giảng tui thấy, họ nghe họ rung mình thấy ghê lắm nhưng sau đó họ về thì y như cũ.

53:22

[05/07/2021 - 07:51 - 77july2015]

Bởi vì phải nói, 53:24 cỏ dại làm lơ nó mọc đầy, bông hoa quý, nhân sâm làm lơ nó thì nó rụi. Trí tuệ tu hành, mình mà làm lơ, để lâu nó mất, còn tư tưởng tâm bậy tầm bậy, mình làm lơ thì nó lên đây. Ý niệm tu hành mà tui nói là mình phải thường xuyên sống với nó, ăn ngủ với nó thì nó mới còn hoài, thường xuyên suy niệm, thường xuyên ghi nhớ thì may ra sống đúng như cái mình hiểu. Còn đa phần nghe cho đã, phần ông thầy đi về rồi là mình gửi gió mây ngàn bay - quên sạch. Bởi vì cái gì mình thường nghe, thường gặp, thường suy nghĩ chính cái đó chiếm lĩnh trần địa tâm tư của mình. Tui ón nhất một ngày tui gặp quý vị nằm thoi thóp trong 1 căn phòng 4 phía tường trắng bóc, ngáp ngáp, nổi loạn, quơ quơ, nước miếng chảy, nói không được, toàn là trả lời bằng tín hiệu quốc tế, nháy nháy 2 cái là yes, nháy nháy 1 cái là no, ngứa không tự gãi được.

Tui nhớ chuyện 1 anh phóng viên New York Times ở Mỹ vào 1 buổi trưa, thấy 1 anh tàn tật nhảy tung tung, ảnh lại hỏi: - Tàn tật có gì vui? - Gãi không được chứ vui cái gì. (Ngứa đó, cứ vậy hoài) - Rồi mình thấy sẽ có 1 ngày chuyện gãi cũng không tự làm được. Biết nó sắp ra nước, ra cái mà không kiềm được. Lúc đó mới nhớ là, bây giờ phải sống chánh niệm, nó sao biết vậy và cũng phải nhớ là: Có 1 vị thánh đang ngồi mình vậy, có thằng cha lại hỏi: - Nghe nói thầy chùa không có sợ chết hả thầy? - Ngài nói: - Chết thôi có gì đâu sợ? - Hỏi vậy chớ mấy thầy cũng không muốn sống

sao? - Sống có gì đâu mà ham? - Không sợ sống cũng không sợ chết vậy là sao tui không hiểu?
55:57

[07/07/2021 - 06:01 - 77july2015]

- Ta không mong sống, cũng không mong chết, ta chỉ ngồi chờ đợi trái chín tự rụng. Tới giờ ăn thì đi ăn, tới giờ tắm thì đi tắm, sáng cũng quơ quơ tay thể dục cho máu huyết lưu thông đàng hoàng. Nhưng lòng thanh thản, chờ trái rụng. Còn mình thì sao? Ai cũng muốn sống lâu mà sợ già..56:42 Có nhiều chuyện nói ra phũ phàng dữ lắm, tôi đang suy nghĩ có nên nói không, nhiều người cũng nghe tui nói rồi mà nó tan nhà nát cửa là nó không gửi tiền cho tui đóng tiền điện nước nữa.

Phụ bạc, phản bội nhau có nên xảy ra trong đời sống không, trong hôn nhân không? - Không ai muốn xảy ra chuyện đó trong đời sống, theo con là như thế. Đừng có sợ người ta đánh giá, trong mắt họ chúng ta đang là con Phật, cùng nói chuyện Phật với nhau, nói ở đây không có gì ngại. Nhắc tới chuyện này tui nhớ chuyện nữa, cũng phải nói chuyện tào lao không mấy vị ngữ nữa. Có 1 cặp tình nhân vô trong quán ăn, mà hết chỗ rồi thì con bò nói: - Em chỉ muốn ăn quán này, bữa nay mà không đãi em ăn quán này thì em với anh chia tay. Mà con nhỏ này nói là làm, nó đứng giãy nảy giữa quán,... 58:41 Bởi vì trong đó có những cặp không phải là vợ chồng, nó nghe nói vậy là hết hồn nó vọt. Tui kể câu chuyện đó, thứ nhất cho bà con khỏi buồn ngủ. 59:07 Thứ hai, câu nói đó là nói bậy nhưng buộc tui phải nói bản chất Thế giới buộc phải nói thiệt. Chuyện phụ bạc phản bội có nên xảy ra hay không? Quý vị nói là Không. Nãy cũng có vài người gật đầu, tui thấy có lí, họ hiểu tui nói. Ai ngờ giờ cuối họ sợ người ta thấy cái họ lắc, tui cũng làm lơ luôn.

Thật ra nó bạc ở chỗ này. Không có gì sợ cho bằng tiếp tục với nhau khi lòng cho nhau không còn gì nữa. Nếu quý vị nói, không phản bội nghĩa là đời này gắn bó keo sơn, thì tui xin nói thiệt. Một là thâm mỹ của quý vị có vấn đề. Bởi vì bà xã của quý vị không phải số 1 thế giới, ông xã quý vị không phải là duy nhất trên Thế giới. Nếu các vị nói từ ngày có ông xã, con không nghĩ đến thằng khác. Tui không tin. Trừ khi các vị khẩu vị bị sai, lưỡi bị bệnh rồi, về cạo lưỡi trăm kí muối đi. Minh không phủ nhận loại ngoại tình trong tư tưởng. Cho nên nói rằng nó rất là bạc. Tui nói vậy không phải xúi quý vị ngoại tình, mà tui muốn nói quý vị CHÁN ĐỜI.

Có 3 chuyện, nếu biết rõ rồi quý vị sẽ thành con người khác. Chuyện thứ nhất, biết rõ về cái chết của mình. Biết chừng nào mình chết, chết ở đâu, chết kiểu nào. Nói chung là biết rõ cái chết của mình là các vị sẽ hạnh phúc hơn người khác.

Minh biết là 3 năm 6 tháng 8 ngày 14 tiếng nữa mình sẽ chết, trên 1 chiếc tàu điện buổi khuya đi một mình tự nhiên nghe mệt rồi gục xuống không ai hay. Tới ga, cảnh sát đang xuống và tìm cách lục giấy tờ mình và thông báo người thân. Nếu mình biết trước mình sẽ chết như vậy thì bây giờ các vị đâu có nhờ nha. Các vị tưởng tượng mình sống đến 98 tuổi và 1 ngày kia nghe mệt, vô năm con cháu vây quanh, hoa hồng nến thơm bao quanh, mỗi đóa thơm ngoại một cái, rồi có thầy bà nhào tới tụng niệm mình ra đi với bao nhiêu thánh chúng, hào quang Phật Di Đà phóng xuống, rước lên tòa sen thơm phức, da thơm phức, mình cứ nghĩ vậy không nhưng mà tui nói thiệt. Là do tui tưởng tượng không. Các vị nhớ dùm tui hai chữ: chữ BIẾT và chữ NGHĨ, tôi biết và tôi nghĩ. Cho nên, chuyện thứ nhất, đó là biết rõ về cái chết của mình.

Thứ hai, biết người bên cạnh mình nghĩ gì về mình. Chồng mình, vợ, con, bạn, thầy, học trò, bà con nghĩ gì về mình, các vị mà biết rõ thì chỉ có cắn lưỡi thôi. Hèn là mình sống thơ ngây, chết vì thằng khờ. Các vị biết là nản lắm. Nhiều người ráng còn tin tưởng, ông/bà không có gì đâu sư - còn khuya. Ông oải mình lắm rồi nhưng chẳng qua vì 1001 lí do mà nó cứ ràng đến bây giờ, để nó mới ra chữ chàng ràng đó.

Thứ ba là mình chết rồi mình sẽ đi về đâu. Bây giờ là 5 giờ kém 10, mình là 1 bà chủ tiệm nail, có 2 nhà hàng ở..., thu nhập 1 tháng không dưới 10 ngàn đồng. Nhưng mà 5 giờ rưỡi tắc thở, đầu thai làm con chó hàng xóm này nè. Nếu biết rõ mình sẽ đi về đâu thì... Bởi người Tây tạng có 1 câu rất là hay, kiếp sau của bạn có thể là ngày mai, mà nó bạc lắm. Phật pháp thì không chịu học, mấy chuyện khó nghe thì sợ nghe, thích cái gì mà ru ngủ, nhất là phụ nữ, đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai, cho nên họ khoái nghe những gì vừa ý mình, chứ nếu các vị biết 1 chuyện, các vị ngán lắm. Tức là mình sống giống như cái con gì, mình chết để về cái con đó.

Trong kinh nói, khi mà mình sống với việc hiểu của con người, sống với yêu thương, có từ tâm, có trí tuệ, có bao dung, có chia sẻ thì chết sẽ quay lại với con người. Nhưng mình sống cái kiểu thích cái này, ghét cái kia chỉ biết đói ăn khát uống, đực cái trống mái tìm nhau và chỉ biết đũa nào đụng tới bà, bà diệt nó tới bên, thì cách sống đó của loài súc sinh. Súc sinh cũng đói ăn khát uống, rồi gì nữa, đực cái trống mái giao phối và phản ứng tự vệ đúng không? Nếu con người mình cũng 4 thứ đó ra mà không có cái thứ năm, sáu, bảy - không còn quan tâm những việc khác thì mình chết rồi về sống chung với tụi có 4 cái đó thôi. Bởi vì muốn làm trở lại thân người mình phải có cái thứ 5,6,7 nữa - từ tâm, kham nhẫn, thiền định, trí huệ tùm lum hết. Còn đặng này khi mà thiếu cái đó rồi thì chỉ có chết thôi. Nói chung mình giống cái gì sẽ về với cái đó.

Tui hỏi các vị nha, mưa trên trời rơi xuống đất không có phân biệt đúng không, nhưng không phải chỗ nào nước mưa cũng thấm được, đúng không ta? Vì sao? Vì chỗ nào rút được nước thì nước sẽ về đó. Mưa trên mái ngói thì nó ngấm ít ă, mưa trên nền xi măng nó thấm ít ă, mưa trên nilon là troc quốc luôn, mưa trên mái tôn là troc quốc luôn. Ở đây cũng vậy, nếu mình sống bằng cái tâm lạnh thì chỗ về của mình tương ứng với tâm lạnh đó, hễ mình sống với tâm ác thì không thể nào mình trở lại cõi lành hết, giống tâm tôn không ngấm nước được.

Và nước có 3 dạng, nghe cho kĩ nè, thể đặc - lỏng - khí. Nước ở thể đặc thì nó có cơ hội thì nó tan ra, nước ở thể lỏng thì cứ tìm ở chỗ thấp nó về, nước ở thể khí thì có khuynh hướng bốc hơi. Nếu anh sống bằng tâm hồn nhẹ nhàng thì anh tắt thở, tự động anh bốc hơi. Và anh sống bằng tâm hồn nặng nề thì cứ tìm chỗ thấp nó chung xuống. Chông mông mà cầu nguyện nó vẫn kiếm chỗ thấp nó chung xuống. Mà nước ở thể khí, tâm nó nhẹ nhàng, mình chửi cha nó thì nó vẫn bốc lên. Cho nên anh tu là anh biến cái tâm của anh nó thành thể khí chứ không phải nặng nề với tham, sân, si, mạn, nghi, tà kiến, phiền não thì nó siêu được tui chết liền. Bởi vì sao, vì nước ở thể lỏng luôn có khuynh hướng rúc xuống và nước ở thể khí thì bốc lên, nước ở thể đặc thì luôn chờ để tan ra. Mà tan ra thì sao ta? Có nhiều người không biết tu thì tâm họ ở dạng nước thể lỏng, người tu hành ngon lành thì nước thể khí, nhưng có phật tử loại thứ ba - trước mắt thấy họ thể đặc, tiền không tiền, lùi không lùi, thấy nó khác với người không biết đạo nhưng cũng không giống người tinh tấn (tinh tiến). Nhìn họ cũng không biết họ có phải tinh tiến hay không,... 1:08:10 Đây là loại chờ tan. Kiểu lâu lâu đi chùa, nghe nói thầy bà về, vô nghe pháp, tụng niệm tùm lum, thầy đi rồi, nước đá - tan. Cho nên người ta mới nói, cuộc vui nào cũng tàn, nước đá nào cũng tan.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**
